

РЕШЕНИЕ

№ 8324

гр. София, 02.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **12059** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. И. Р. от [населено място], с ЕГН: [ЕГН], срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005097 от 15.10.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ (ПП), с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на заповедта поради факта, че не е бил уведомен за това, че автомобилът, който е собственост на съпругата му, и който е управлявал, е бил със служебно прекратена регистрация от 05.08.2025 г. Прави искане оспорената заповед да бъде отменена.

Ответникът – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 05.08.2025 г. регистрацията на лек автомобил „Пежо 406“ с рег. [рег.номер на МПС] е била служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

На 14.10.2025 г. около 14:08 часа, в [населено място] по [улица]с посока на движение от пл. С. гара към [улица]служител в отдел „Пътна полиция“ към СДВР е извършил проверка, при която е установено, че С. И. Р. управлява процесния автомобил, който е със служебно прекратена регистрация. Същият е собственост на Е. Р. Р.. За констатираното нарушение е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4316256 от 14.10.2025 г., в който е отразено, че регистрацията е прекратена на 05.08.2025 г. поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“, и деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП.

По делото са представени доказателства, че на 14.10.2025 г. е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за процесния автомобил, като е налице сертификат за застраховка с начало на покритието от 00:00 ч. на 15.10.2025 г.

На 15.10.2025 г. е издадена оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005097 от 15.10.2025 г., с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е разпоредено отнемане на СУМПС №[ЕИК]. В заповедта е посочено, че жалбоподателят е управлявал процесния автомобил и че при проверката е установено, че МПС-то е с прекратена регистрация, като е прието, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката.

По делото не са налице данни за дата на връчване на процесната ЗППАМ. Изрично е заявено от ответника, че ЗППАМ на лицето не е връчвана и няма върнат екземпляр с отразена дата и подпис за връчване.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото е приложена заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на Министерството на вътрешните работи. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от Закона за Министерството на вътрешните работи с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на Министерството на вътрешните работи, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР със заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП.

Процесната заповед е издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП, която съгласно приложената по делото заповед е оправомощен да осъществява контролна дейност по ЗДвП и да издава заповеди за прилагане на ПАМ. Длъжността ѝ попада в обхвата на посочената заповед за оправомощаване, поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са били налице

материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата е мотивирана и съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: г) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В член 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП.

В заповедта обаче не е посочена датата на извършване на твърдяното нарушение. Макар тази дата да се съдържа в съставения АУАН, заповедта за прилагане на принудителна административна мярка следва сама по себе си да съдържа всички съществени елементи от фактическия състав, въз основа на които е упражнена административната принуда, тъй като не представлява санкционен, а превантивен акт с непосредствено действие спрямо адресата.

Освен това в заповедта не е посочен и часът на нейното издаване. Макар този реквизит да не е изрично предвиден в закона, в конкретния случай той има съществено значение с оглед конкретните факти по делото. От събраните доказателства се установява, че проверката е извършена на 14.10.2025 г. около 14:08 ч., а в същия ден жалбоподателят е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, поради липсата на която е било извършено служебното прекратяване на регистрацията на процесното МПС. Началото на покритието по сключената застраховка в от 00:00 ч. на 15.10.2025 г., на която дата е издадена и процесната ПАМ. По този начин причината за служебното прекратяване е била отстранена в рамките на деня, в който е издадена ЗППАМ и е било възможно възстановяване на регистрацията по административен ред.

При липса на данни за точния момент на издаване на заповедта настоящият състав е лишен от възможността да провери дали към този момент действително са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно – наличие на служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Този порок препятства осъществяването на ефективен съдебен контрол и съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Следва да се отбележи, че процесната ЗППАМ е постановена и в противоречие с материалния закон доколкото по делото безспорно липсват доказателства за уведомяване на собственика на автомобила за прекратяване на регистрацията на процесното МПС. Настоящият състав намира за приложима в случая разпоредбата на чл. 143, ал. 10, изр. първо, предл. последно от ЗДвП, в

редакцията ѝ, предхождаща изменението с ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., тъй като от приложената по делото справка на л. 9 за МПС с рег. [рег.номер на МПС] , е отбелязано, че е с прекратена регистрация към 05.08.2025 г. В тази връзка след като собственика на автомобила не е бил уведомен за прекратената регистрация, то същият не би могъл да съобщи този факт на лицето, на което е предоставило да управлява автомобила му.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед не съответства и на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена в рамките на същия ден, поради което продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Предвид изложеното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005097 от 15.10.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Стоична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: